
VIDA FAMILIAR

NADONS ROBATS

Grup d'arpillers de la Fundació Ateneu Sant Roc

Lectura de notícies, documentals, la televisió i la ràdio. La història, les històries dels nadons robats ja fa anys que ressonen a la nostra societat. Com a grup d'arpilleristes, n'haviem sentit a parlar però després d'aprofundir en el tema, hem quedat "tocades" per la història.

Des de la postguerra civil (1939) fins ben entrats els anys 90, en alguns hospitals de l'estat espanyol, administracions sanitàries i locals van vendre nadons a famílies del règim i/o adinerades del país, mentre a les mares biològiques se'ls explicava que els seus nadons havien mort.

Sembla increïble que aquestes situacions es perllonguessin durant dècades i que, fins molts anys després, no sortissin a la llum.

A l'arpillera hem volgut reflectir la desesperació de les mares, pares, germans... que busquen sense trobar resposta; la lluita i la unió de les famílies amb fills desapareguts; el desig de retrobar-se amb ells i desvetllar els culpables.

Amb l'arpillera volem posar en evidència els poders de l'estat que van permetre-ho: hospitals, església, jutges, administració pública... Però sobretot, volem mostrar l'esperit de lluita, de denúncia i de resiliència de les famílies.

LA SOLITUD DEL DESERT

Justa Martín

Als seus curts anys, i després de perdre-ho tot, la seva família, la seva llar i potser el seu país, vaga sol pel desert.

Només amb el seu gos i malgrat tot no l'abandona, amb ell comparteix la seva fam i la seva solitud.

Els dos famèlics i carregant el poc que tenen, quan creu tot perdut, a l'horitzó, descobreix una mica de vida, i amb ella... l'esperança!

JOCS I LLEURE

ENS AGRADA EL FUTBOL

Mateen Haq i Farah Javeed

Ens encanta el futbol. Sempre que podem, veiem algun partit de futbol espanyol o internacional a la tele, amb tota la família.

Ens agrada sobretot el Barça i el Manchester. Els nostres jugadors preferits són Messi i Etoo.

De petites hem jugat alguna vegada al futbol i a altres jocs típics del nostre país com el cricket o l'hoquei.

TEMPS DE FLORS

Carmen Maldonado

Aquesta és la meua casa natal a Motril. Era una casa de camp, una finca molt gran on vivíem tots, teníem cavalleria, cabres i porcs.

Jo, que he estat sempre molt solitària, agafava el meu cistell de llata que em feia el meu pare, i me n'anava al camp a recollir flors amb el meu gos Canelo, que estava molt ben educat.

Depenent de l'època recollia espàrrecs, ametlles... L'època que més m'agradava era la de les flors. Per aquell temps, anava a un camp de blat, tot ple de roselles, de flors, unes floretes que li deien campanetes, de tots els colors.

A mi em va ensenyar tasques de costura una senyora que em va agafar molt d'afecte perquè jo sempre m'he criat sense mare. Em portava un cabdell de fil i les agulles, i en els moments de descans del matí i del dinar, en què el capatàs es fumava una cigarreta, m'ensenyava labors.

EDUCACIÓ

FINESTRES AL FUTUR: PER A MIRIAM, GABRIEL I RUTH

Grace Agho

Em dic Grace i tinc 3 fills, Miriam de 6 anys, Gabriel de 5 anys i Ruth de 2 anys.

M'agradaria que els meus fills estudiessin molt, per poder ser president d'Espanya, així seria el primer president negre com Obama. També m'agradaria que juguessin a futbol, bàsquet... Voldria que fossin bones persones i ajudessin als altres.

BATOLLANT LES OLIVERES

Isabel Alcalá

Al camp de Càceres on em vaig criar, primer es cullen les olives verdes amb molta cura i després es batollen les negres. Cal pujar a les oliveres amb escales i cabassos per agafar les verdes acuradament, perquè no es trenquin. Quan estan totes negres es fan caure a terra amb les vares, per treure l'oli. Nosaltres teníem oli per tot l'any a casa, el subministrament de la casa el teníem allà, a més de les oliveres teníem altres collites i animals.

Quan es batollen les olives, érem els meus germans i jo els que, de vegades, recollíem totes les oliveres d'aquella finca, que no era la nostra. Els amos de la finca posaven la terra i nosaltres la feina. Allà vivíem del que sembràvem, no hi havia cap sou.

El que collíem, nosaltres l'hi portàvem als amos al poble, tot era a mitges, era una feina de tota la meva família i d'ells.

El record d'aquesta època és dur perquè jo ja tenia amigues que anaven al poble mentre jo m'havia de quedar treballant al camp.

PROTECCIÓ

A LA RAMBLA DE LES FLORS

Teresa Amaya

Quan jo era petita érem 9 germans, jo sóc la més gran. En aquells temps tots eren petits i es van criar a casa, l'única que ha caminat pel món he estat jo. He portat la càrrega de la cura dels meus germans.

Quan tenia uns 12 anys anava a rebuscar ferros que després venia al drapaire. He ajudat la meva mare a demanar i també he rebuscat menjar, perquè en aquells temps hi havia molta gana.

Era una nena quan anava a demanar a Barcelona, a la rambla de les Flors. Venien estrangers, mariners del vaixell i tots et donaven diners. Jo no cantava ni donava romaní, això és enganyar la gent, només parava la mà, anava descalça, sense roba ni res.

De vegades venia la Guàrdia Civil, ens agafaven i ens portaven a la comissaria. Anava jo i moltes gitanes més que agafaven. Pagava per sortir d'allà amb els diners que havia guanyat o si la meva mare en tenia, el pagava ella.

L'OBLIGACIÓ DE L'ESTADO

Arpillera col·lectiva (taller sobre Drets Humans a la Fundació Ateneu Sant Roc)

Els Drets Humans es van definir per garantir una vida digna a tota persona. I és obligació de l'estat vetllar per l'acompliment de tots i cadascun d'ells. Llavors, perquè hem de sortir al carrer a reclamar, a lluitar, a reivindicar? Per què el nostre estat de benestar està en perill amb tantes retallades?

Són els nostres dirigents els qui han de fer de paraigües, i protegir-nos, i vetllar perquè tots i cadascun dels ciutadans d'aquest món vegin respectat els seus drets. Mentre això no sigui realitat... continuarem amb la lluita.

SALUT I ENTORN

LA MEVA ALEGRIA

Rocío Cortés

Tota la família vam anar a l'hospital amb la meua filla Sefora de dos mesos, per fer la prova auditiva. Li vaig donar el biberó i vam entrar jo amb la meua mare i la nena, mentre el meu marit i el meu pare es van quedar esperant molt nerviosos a la sala d'espera.

El cor ens batejava molt de pressa a tots. Sefora estava dormint, li van col·locar els cascos i es va espantar, el metge ens va dir que tot va anar bé, la nostra filla sentia perfecte.

La meua mare i jo ploràvem d'alegria, de seguida li vam dir al meu marit i al meu pare que estaven vermells de tan nerviosos.

Després vam anar a dinar tota la família a casa dels meus pares a celebrar-ho.

FUGIR

Mònica Moro

Fugir de casa teua, del teu poble, del teu país, deixar en darrera la família, els amics, la feina. Fugir cercant un millor futur, però incert. Quina valentia que tenen els que ho fan i travessen contrades hostils i desconegudes!

I amb tot això al meu cap vaig començar a fer aquesta arpillera, senzilla i planera en la que cada puntada era un toc de realitat. La platja de Lesbos, els bots plens de gent, el rescat i l'arribada a la platja.

A la tela hi ha tres petits mons: els nens que juguen malgrat tot, els socorristes d'Open Arms que ho donen tot per salvar vides i un metge atenent un infant que ha aconseguit arribar en vida.

Quin mal cor i quanta realitat, què necessari no oblidar...
